

ΕΦΑΘ 1701/2016

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Χρυσούλα Φλώρου, Πρόεδρος Εφετών

Μαρία Φιλακουρίδου, Ελπίδα Σιμιτοπούλου

Διάσκεψη: 11-5-2016

Δημοσίευση: 19-5-2016

Δικάσιμος: 21-5-2015

Διάδικοι:

Αρ. πιν: 1 + 2

... Σύμφωνα με το άρθρο 246 ΚΠολΔ, που εφαρμόζεται και στη διαδικασία της δευτεροβάθμιας δίκης (άρθρο 524 παρ. 1 ΚΠολΔ), το δικαστήριο σε κάθε στάση της δίκης, μπορεί, αυτεπαγγέλτως ή ύστερα από αίτηση κάποιου διαδίκου να διατάξει την ένωση και τη συνεκδίκηση περισσότερων δικών, αν υπάγονται στην ίδια διαδικασία και κατά την κρίση του διευκολύνεται ή επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης ή επέρχεται μείωση των εξόδων, σύμφωνα με την απορρέουσα από τα άρθρα 107, 232, 245, 246 και 247 ΚΠολΔ, αρχή της οικονομίας των διαδικαστικών ενεργειών. Στη προκειμένη και στην αρχή της παρούσας αναφερόμενη και προσδιορισθείσα αρμοδίως δικάσιμο εκφωνήθηκαν με την εναρίθμωσ προβλεπόμενη σειρά του οικείου πινακίου και συζητήθηκαν κατά την τακτική διαγνωστική διαδικασία και με παρόντες όλους τους διαδίκους α) η από 17-10-2014 και με αρ.εκθ.κατ. 6863/2014 έφεση των 1ου έως και 261ου εναγόντων με την από 5-11-2013 και με αρ.εκθ.κατ. 147033/4252/2013 αγωγή και β) η από 10-10-2014 έφεση της πρώτης των εναγόμενων με την ως άνω αγωγή εταιρίας περιορισμένης ευθύνης, κατά της υπ' αρ. 3089/2014 οριστικής αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών με την οποία έγινε κατά ένα μέρος δεκτή η αγωγή ως προς την πρώτη των εναγόμενων και απορρίφθηκε καθ' ολοκληρίαν ως προς τη δεύτερη των εναγόμενων, επίσης, εταιρία περιορισμένης ευθύνης, κατ' ουσίαν. Πρόκειται για συναφή δικόγραφα των οποίων επιβάλλεται η συνεκδίκηση, αφού, έτσι, διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της όλης δίκης. Οι υπό κρίση εφέσεις φέρονται προς συζήτηση ενώπιον του καθ' ύλην και κατά τόπον

αρμόδιου δευτεροβάθμιου δικαστηρίου (άρθρα 18 αρ. 2, 19, 25 παρ. 2 ΚΠολΔ) και έχουν ασκηθεί εμπρόθεσμα πριν την επίδοση της εκκαλουμένης απόφασης (άρθρα 495, 499, 511, 513, 516 παρ. 1, 517, 518 ΚΠολΔ).

Όσον αφορά την από 10-10-2014 έφεση (και τον τρίτο λόγο της) της πρώτης των εναγόμενων εταιρίας («F. F. E.Π.Ε.») καθ' ο μέρος αυτή στρέφεται κατά της 262ης των εφεσίβλητων εταιρίας με την επωνυμία «ΓΚΟΥΓΚΛ ΕΛΛΑΣ ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟΥ ΜΟΝΟΠΡΟΣΩΠΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ» και το διακριτικό τίτλο «Google GREECE», η οποία στη πρωτοβάθμια δίκη είχε τη διαδικαστική ιδιότητα της δεύτερης των εναγόμενων με την από 5-11-2013 αγωγή, όντας απλή συνομόδικη της πρώτης εξ αυτών και ήδη, εκκαλούσας εταιρίας, ως προς την οποία (δεύτερη εναγόμενη) απορρίφθηκε με την εκκαλούμενη απόφαση επί της ουσίας η εναντίον της αγωγή, η από 10-10-2014 έφεση (της πρώτης των εναγόμενων) είναι απαράδεκτη και πρέπει, να απορριφθεί, ελλείψει του απαιτούμενου προς τούτο εννόμου συμφέροντος προς άσκηση της (άρθρα 68, 73, 513, 516, 517 ΚΠολΔ). Ειδικότερα, όπως, συνάγεται από την επισκόπηση των κρίσιμων αιτιολογιών και παραδοχών της εκκαλουμένης απόφασης, το εκδόσαν αυτή Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών κρίνοντας επί της ουσίας της υπόθεσης, διετύπωσε σαφές αποδεικτικό πόρισμα για την ανυπαρξία της επικληθείσας από τους ενάγοντες με την από 5-11-2013 αγωγή διακεκριμένης (έναντι αυτών των ιδίων) παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς και περαιτέρω αδικοπρακτικής ευθύνης της δεύτερης εναγόμενης εταιρίας. Ουδόλως, δε, συμπεριέλαβε στην απόφαση του διάταξη όσον αφορά τις συνεναγόμενες και παθητικές εις ολόκληρον ενεχόμενες στην πληρωμή χρηματικής παροχής, εταιρίες, υπέρ της δεύτερης εναγόμενης και σε βάρος της απλής συνομοδίκου της, πρώτης εναγόμενης, πράγμα, το οποίο από δικονομικής άποψης δεν μπορούσε να πράξει, ενόψει, του ότι, περί ουδεμίας, μεταξύ αυτών έννομης σχέσης, έκρινε, ελλείψει ασκήσεως αυτοτελούς ή έστω, παρεμπόπτουσας αγωγής από την πρώτη των εναγόμενων κατά της δεύτερης εξ αυτών προς καθορισμό του μεταξύ τους βαθμού συνυπαιτιότητας και της σύστοιχης κατ' έκταση ικανοποίησης του τυχόν δικαιώματος αναγωγής της (πρώτης εναγόμενης) κατ' αυτής (δεύτερης εναγόμενης) συνεπεία εφαρμογής των άρθρων 926, 927, 481, 487 ΑΚ και 74, 75 ΚΠολΔ. Και περαιτέρω, της μη δυνατότητας ύπαρξης δικαστικής κρίσης που να δύναται να αποτελέσει δεδικασμένο για κάποιο μεταξύ των συνεναγόμενων εταιριών δικαίωμα (ΑΠ

1229/13 Νοβ 2014. 92, ΑΠ 1468/09 Νοβ 2010. 428, ΑΠ 559/09 Νοβ 2009. 1711, ΑΠ 668/03 ΕλλΔνη 2004. 91), με επιβλαβείς για την πρώτη των εναγόμενων συνέπειες έναντι της δεύτερης εξ αυτών, ώστε, η πρώτη εναγόμενη, ως βλαπτόμενη από την πρωτοβάθμια απόφαση να δικαιούται στην άσκηση έφεσης κατ' αυτής (ΑΠ 111/1999 ΕλλΔνη 40. 779). Τα δικαστικά έξοδα της 262ης των εφεσίβλητων με την από 10-10-2014 έφεση, η οποία στην προκειμένη ένδικη περίπτωση, νικά, πρέπει, να συμψηφισθούν εν όλω με εκείνα της εκκαλούσας που αντιστοίχως ηττάται, ένεκα του δυσερμήνευτου των στην υπό κρίση υπόθεση εφαρμοστέων και ως άνω παρατιθέμενων κανόνων ουσιαστικού και δικονομικού δικαίου (άρθρα 179, 183 ΚΠολΔ). Μετά τα ως άνω κριθέντα και την καταβολή από τους ενάγοντες και εκκαλούντες με την από 17-10-2014 έφεση του νόμιμου για το παραδεκτό της άσκησης της παραβόλου (άρθρο 495 παρ. 4 ΚΠολΔ (βλ. τα συνημμένα στο αντίστοιχο εφετήριο δικόγραφο, υπ' αρ. Α' 1381622-1381624 γραμμάτια Δημοσίου και υπ' αρ. Α' 144465-144466 γραμμάτια Τ.Α.Χ.Δ.Ι.Κ., που μνημονεύονται στη συνταχθείσα για την κατάθεση της έκθεσης), ομοίως, δε και από την πρώτη εναγόμενη και εκκαλούσα εταιρία για την δική της με ημερομηνία 10-10-2014 έφεση (βλ. τα συνημμένα στο αντίστοιχο εφετήριο δικόγραφο, υπ' αρ. Α' 1384101-1384102 γραμμάτια Δημοσίου και υπ' αρ. Α' 134882-134883 γραμμάτια Τ.Α.Χ.Δ.Ι.Κ., που μνημονεύονται στην έκθεση κατάθεσης της και επομένως, τυγχάνουν παραδεκτές (άρθρο 532 ΚΠολΔ) να εξετασθούν περαιτέρω (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ) ως προς το βάσιμο των παραδεκτώς προβαλλόμενων λόγων τους (άρθρο 522 ΚΠολΔ) κατά την ίδια (τακτική) διαδικασία (άρθρα 237, 270, 524 ΚΠολΔ), κατά την οποία εκδόθηκε η εκκαλούμενη απόφαση.

Με την από 5-11-2003 αγωγή, όπως το περιεχόμενο αυτής παραδεκτώς διορθώθηκε ως προς την αρίθμηση των δικαιούχων και το συνολικώς αιτούμενο ποσό για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης και κατά προσήκουσα από το Δικαστήριο εκτίμηση των αγωγικών ισχυρισμών. Οι ενάγοντες εξέθεσαν ότι τα αναφερόμενα με αριθμούς 1 έως 260 εξ αυτών, φυσικά πρόσωπα είναι δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων εκ των οποίων οι φέροντες τους αύξοντες αριθμούς 1, 2, 10, 11, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20, 22, 23, 24, 31, 32, 33, 35, 36, 37, 38, 39, 42, 43, 50, 51, 52, 53, 55, 56, 57, 60, 61, 62, 63, 67, 68, 69, 71, 72, 73, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 84, 85, 87, 88, 89, 91, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 107, 109, 110, 111, 112, 113, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 122, 123, 124, 125, 127, 128, 129, 130, 133, 134, 135, 136, 137, 139, 141, 142, 144, 145, 146, 147, 149, 152,

153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 163, 165, 166, 167, 168, 170, 171, 172, 173, 175, 176, 177, 179, 180, 181, 182, 187, 191, 192, 193, 194, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 211, 216, 217, 219, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 241, 242, 243, 248, 249, 251, 252, 253, 255, 257, 258, 259 και 260 είναι οι ίδιοι ηθοποιοί και οι λοιποί κληρονόμοι αποβιωσάντων ηθοποιών. Ότι, τα ονόματα των ... επαναλαμβάνονται (στο αγωγικό δικόγραφο) διότι, συντρέχει στο πρόσωπο τους, τόσο η ιδιότητα του ηθοποιού, όσο και εκείνη του κληρονόμου. Ότι, όλοι οι ανωτέρω αναφερόμενοι ηθοποιοί συμμετείχαν στις περιγραφόμενες στην αγωγή ταινίες του παλαιού ελληνικού κινηματογράφου, παραγωγής της πρώτης των εναγόμενων εταιρίας περιορισμένης ευθύνης. Ότι, ο τελευταίος (261ος) ενάγων τυγχάνει νομίμως συνεστημένο νομικό πρόσωπο και αποτελεί τον μοναδικό και αντιπροσωπευτικό, για τους ηθοποιούς, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών τους περιουσιακών δικαιωμάτων, όπως τα μέλη του διαλαμβάνονται στο δικόγραφο της αγωγής. Ότι, τα μέλη έχουν αναθέσει σε αυτόν (261ο ενάγοντα), με σχετικές συμβάσεις, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών, που έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτόν, περιλαμβάνονται οι εξουσίες αναπαραγωγής και διάθεσης στο κοινό της εγγραφής της ερμηνείας ή της εκτέλεσης τους σε κινηματογραφικές ταινίες. Ότι, ο ίδιος έχει το δικαίωμα να διαπραγματεύεται, καθορίζει, εισπράττει, διανέμει στους δικαιούχους την οφειλόμενη αμοιβή από την χρήση των συγγενικών δικαιωμάτων τους από την παραπάνω αιτία, κατά ποσοστά προσδιοριζόμενα από τον εσωτερικό κανονισμό του. Ότι, η πρώτη εναγόμενη εταιρία, αφού, μετέτρεψε σε ψηφιακή μορφή τις ενσωματωμένες σε αναλογικό φορέα ερμηνείες των εναγόντων ηθοποιών που περιλαμβάνονται στις αναφερόμενες στο δικόγραφο ταινίες, τις ανάρτησε στο διαδίκτυο (internet), στον ιστότοπο που η ίδια δημιούργησε και φέρει τον τίτλο «f.f.channel», μέσω της τεχνολογίας και του χώρου φιλοξενίας που της παρείχε η δεύτερη των εναγόμενων εταιρία περιορισμένης ευθύνης στη διαδικτυακή πλατφόρμα ιδιοκτησίας της «You Tube-google» κατά τρόπο, ώστε, το κοινό, να μπορεί κάθε στιγμή και σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου να παρακολουθήσει τις εν λόγω ταινίες από οποιοδήποτε ηλεκτρονικό μέσο που παρέχει πρόσβαση στο διαδίκτυο. Ότι, ειδικότερα η δεύτερη των εναγόμενων συμφώνησε με την πρώτη εξ αυτών να προβάλλει και να φιλοξενεί τον ανωτέρω ιστότοπο στην προαναφερθείσα πλατφόρμα της «You Tube google» και να εισάγει διαφημίσεις που εμφανίζονται κατά το άνοιγμα εκάστης σελίδας του

ιστότοπου κατά την προβολή των σκοπούμενων ταινιών, τα έσοδα των οποίων (διαφημίσεων) μοιράζονται οι ίδιες οι εναγόμενες. Ότι, οι ως άνω ταινίες βρίσκονταν στη διάθεση του κοινού στο διαδίκτυο από τον Αύγουστο του έτους 2013 ολόκληρες, ενώ, από τις 1-10-2013 σε αποσπασματική μορφή. Ότι, όλες οι ανωτέρω ενέργειες έγιναν χωρίς έγγραφη άδεια των εναγόντων, συνιστούν δε παραβίαση του περιουσιακού δικαιώματος τους και συγκεκριμένα των επιμέρους εξουσιών της εγγραφής, αναπαραγωγής και διάθεσης στο κοινό, αλλά και του ηθικού δικαιώματος αυτών για διατήρηση της ακεραιότητας των ερμηνειών τους, αναφορικά με τις υπόψη κινηματογραφικές ταινίες. Ότι, ταυτοχρόνως προσβάλλεται το δικαίωμα προσωπικότητας των αναφερόμενων στο δικόγραφο φυσικών προσώπων που ασκούν την αγωγή με την ιδιότητα των ηθοποιών, ως ατόμων και ως καλλιτεχνών, καθόσον οι εναγόμενες εκμεταλλεύτηκαν την ιδιαίτερη φήμη και αναγνωρισιμότητά τους, προκειμένου να αντλήσουν παράνομο κέρδος. Ότι, η συνήθως καταβαλλόμενη αμοιβή για το είδος της χρήσης αυτής του περιουσιακού συγγενικού δικαιώματος, ενόψει του παγκόσμιου χαρακτήρα, της συστηματικότητας, πολλαπλότητας και διάρκειας αυτής, ανέρχεται στο ποσό των 5.000 ευρώ ανά ταινία, ποσό το οποίο θα έπρεπε, να έχει αποδοθεί στον ενάγοντα οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, προκειμένου να κατανεμηθεί εν συνεχεία στους λοιπούς ενάγοντες, ως συμμετέχοντες στις ταινίες ηθοποιούς, αλλά και ως κληρονόμους αποβιωσάντων ηθοποιών. Ότι, συνεπεία των ανωτέρω παράνομων και υπαίτιων πράξεων των νομίμων εκπροσώπων των εναγόμενων εταιριών που θεμελιώνουν προσβολή της προσωπικότητας των εναγόντων ηθοποιών, αλλά και προσβολή της επαγγελματικής φήμης και αξιοπιστίας του συνενάγοντος οργανισμού ως νομικού προσώπου, τόσο, οι ίδιοι οι ηθοποιοί όσο και ο τελευταίος, συνεπεία της περιγραφόμενης κατά ειδικότερα πραγματικά περιστατικά αδικοπρακτικής συμπεριφοράς των εναγόμενων δικαιούνται χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης. Με βάση το ιστορικό αυτό, οι ενάγοντες με την ένδικη αγωγή τους ζήτησαν: 1) Να αναγνωρισθεί, ότι είναι δικαιούχοι των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων αναπαραγωγής και διάθεσης στο κοινό και του ηθικού συγγενικού δικαιώματος απαγόρευσης περικοπών επί των ερμηνειών που περιέχονται στις αναφερόμενες στο (αγωγικό) ιστορικό ελληνικές κινηματογραφικές ταινίες, 2) Να υποχρεωθούν οι εναγόμενες να άρουν και να παραλείπουν στο μέλλον την προσβολή των συγγενικών δικαιωμάτων και συγκεκριμένα την αντιγραφή, την αναπαραγωγή των υλικών φορέων ή της άυλης ψηφιακής μορφής τους, την ανάρτηση στο διαδίκτυο με οποιονδήποτε τρόπο στην πλατφόρμα της «You Tube-

Google» ή σε οποιονδήποτε άλλο χώρο του διαδικτύου, καθώς και την ηλεκτρονική ή διαδικτυακή διάθεση στο κοινό των ερμηνειών (των ηθοποιών) που περιέχονται στις αναφερόμενες στο (αγωγικό) ιστορικό ελληνικές κινηματογραφικές ταινίες, 3) Να υποχρεωθούν οι εναγόμενες να άρουν και να παραλείπουν στο μέλλον την προσβολή της προσωπικότητας των αναφερόμενων εναγόντων που ασκούν την αγωγή ως ηθοποιοί, 4) Να υποχρεωθούν οι εναγόμενες να καταβάλουν, εις ολόκληρον έκαστη ευθυνόμενη ένεκα της παρατιθέμενης παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς τους, στον 261ο ενάγοντα, α) ως αποζημίωση λόγω της παράνομης και υπαίτιας προσβολής των συγγενικών δικαιωμάτων επί των ερμηνειών (των ηθοποιών) που περιέχονται στις ανωτέρω αναφερόμενες ταινίες, το ποσό των (5.000 ευρώ X 113 ταινίες =) 565.000 ευρώ, στο οποίο, κατά τις απόψεις τους ανέρχεται η συνήθης και εύλογη αμοιβή τους από την ανωτέρω δικαιοπραγωγική αιτία και όχι το διπλάσιο αυτής (όπως δικαιούνται κατ' άρθρο 65 παρ. 3 Ν. 2121/1993), β) άλλως, για την περίπτωση της μη υπαίτιας προσβολής των συγκεκριμένων περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων (των εναγόντων ηθοποιών), το ίδιο ως άνω ποσό των 565.000 ευρώ, κατά το οποίο οι εναγόμενες, έγιναν αδικαιολογήτως πλουσιότερες από την εκμετάλλευση των ίδιων ταινιών, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, 5) να υποχρεωθούν οι εναγόμενες να καταβάλουν ένεκα της παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς τους που συνιστά προσβολή της προσωπικότητας των εναγόντων, καθώς επίσης της επαγγελματικής φήμης και αξιοπιστίας του τελευταίου εξ αυτών, εις ολόκληρον έκαστη ευθυνόμενη, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης: α) σε έκαστον των εναγόντων, που ασκούν την αγωγή ατομικώς με την ιδιότητα των ηθοποιών το ποσό των 1.000 ευρώ και συνολικά το ποσό των 170.000 ευρώ και β) στον 261ο ενάγοντα (οργανισμό) το ποσό των 29.912 ευρώ, στο οποίο δεν περιλαμβάνεται ποσό 44 ευρώ για έκαστη των εναγομένων, το οποίο ο τελευταίος ενάγων επιφυλάχθηκε να αξιώσει ως πολιτικώς ενάγων ενώπιον των αρμοδίων ποινικών Δικαστηρίων, όλα δε, τα ανωτέρω ποσά, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, 6) να απειληθεί σε βάρος εκάστης των εναγόμενων χρηματική ποινή ύψους 3.000 ευρώ για κάθε παράβαση της ως άνω υποχρέωσης παραλείψεως και 7) να δημοσιευθεί με δαπάνες των εναγόμενων το διατακτικό της απόφασης σε μία ημερήσια πολιτική εφημερίδα που εκδίδεται στην Αθήνα. Μετά τη συζήτηση επί της πιο πάνω αγωγής κατ' αντιμωλίαν των διαδίκων στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών με εφαρμοστέα την τακτική διαγνωστική διαδικασία, εκδόθηκε η υπ' αρ. 3089/2014 οριστική και ήδη εκκαλούμενη απόφαση. Με την απόφαση αυτή, αφ' ενός,

απορρίφθηκε η ένδικη αγωγή κατ' ουσίαν όσον αφορά τη δεύτερη των εναγόμενων, αφετέρου, έγινε δεκτή (η αγωγή) κατά ένα μέρος κατ' ουσίαν, ως προς την πρώτη των εναγόμενων, με την οποία (απόφαση), πλην των άλλων, που δεν ενδιαφέρουν, ενόψει της μη προσβολής των σχετικών κεφαλαίων και των αντίστοιχων διατάξεων της πρωτοβάθμιας απόφασης με ειδικότερο λόγο των υπό κρίση εφέσεων υποχρεώθηκε η πρώτη εναγόμενη να καταβάλει στον 261ο των εναγόντων, το ποσό των 19.000 ευρώ, ως κατ' αποκοπήν αποζημίωση της συνήθους καταβαλλόμενης αμοιβής που δικαιούνται οι 1ος έως και 260ος των εναγόντων (ηθοποιών και κληρονόμων αυτών) από την χωρίς άδεια εκμετάλλευση εκ μέρους της πρώτης εναγόμενης των μνημονευόμενων 95 κινηματογραφικών ταινιών, κατόπιν αποδοχής της κύριας αγωγικής βάσης, καθώς, επίσης, το ποσό των 4.000 ευρώ ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση του 261ου ενάγοντος εξαιτίας της εξειδικευόμενης ηθικής του βλάβης, ήτοι, συγκεφαλαιωτικά, το ποσό των 23.000 (19.000 + 4.000) ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής έως την πληρωμή. Κατά της παραπάνω οριστικής απόφασης και ειδικότερα επί των προεκτιθέμενων και μόνον κεφαλαίων αυτής, παραπονούνται οι ενάγοντες και η πρώτη εναγόμενη εταιρία περιορισμένης ευθύνης με τους περιεχόμενους στις κρισιολογούμενες εφέσεις τους λόγους, για κακή του νόμου εφαρμογή και εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, ζητώντας, οι μεν ενάγοντες την ολοκληρωτική αποδοχή της από 5-11-2013 αγωγής τους, όσον αφορά τα παραπάνω καταψηφιστικά της αιτήματα, η δε, πρώτη των εναγόμενων την απόρριψη της (και) κατά το μέρος που αυτή (ως προς τα ίδια αιτήματα της) έγινε δεκτή.

Ο Ν. 2121/1993 ορίζει στο άρθρο 46 παρ. 2 ότι οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν το δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν: α) την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσης του σε υλικό φορέα, β) την άμεση ή έμμεση, προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή με οποιοδήποτε μέσο και μορφή εν όλω ή εν μέρει, όσον αφορά την εγγραφή σε υλικό φορέα της ερμηνείας ή εκτέλεσης τους, γ) τη διανομή στο κοινό του υλικού φορέα με την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσης, με πώληση ή με άλλους τρόπους. Το δικαίωμα διανομής δεν αναλώνεται εντός της Κοινότητας, όσον αφορά τον υλικό φορέα με την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσης, εκτός από την περίπτωση της πρώτης πώλησης εντός της Κοινότητας, που πραγματοποιείται από τον δικαιούχο ή με τη συγκατάθεση του, δ) την εκμίσθωση και το δημόσιο δανεισμό του υλικού φορέα με την εγγραφή της ερμηνείας ή

εκτέλεσης. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται από οποιαδήποτε πώληση ή άλλη πράξη διανομής των ως άνω υλικών φορέων, ε) τη ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, καθώς και την παρουσίαση στο κοινό του υλικού φορέα με την παράνομη εγγραφή της ζωντανής ερμηνείας ή εκτέλεσης, στ) τη ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, της ζωντανής ερμηνείας ή εκτέλεσης τους, εκτός, αν η μετάδοση αυτή αποτελεί αναμετάδοση νόμιμης μετάδοσης, ζ) την παρουσίαση στο κοινό της ζωντανής ερμηνείας ή εκτέλεσης τους, που γίνεται με οποιονδήποτε τρόπο, εκτός από ραδιοηλεκτρονική μετάδοση, η) τη διάθεση στο κοινό, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως, κατά τρόπο, ώστε, οποιοσδήποτε, να έχει πρόσβαση στην εγγραφή σε υλικό φορέα της ερμηνείας ή εκτέλεσης τους, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Το δικαίωμα αυτό δεν αναλώνεται με οποιαδήποτε πράξη διάθεσης στο κοινό με την έννοια της παρούσας ρύθμισης. Ο ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης διατηρεί πάντοτε το δικαίωμα αμοιβής για την ενέργεια καθεμιάς από τις πράξεις που προβλέπονται στην παράγραφο 2 του ανωτέρω άρθρου σε κάθε τρόπο εκμετάλλευσης της ερμηνείας ή εκτέλεσης του. Η άδεια που απαιτείται για την ενέργεια των πράξεων της παραγράφου 2 του ανωτέρω άρθρου, αν δεν υπάρχει αντίθετη συμφωνία στην οποία να ορίζονται συγκεκριμένα οι πράξεις για τις οποίες δίνεται η άδεια, θεωρείται, ότι έχει δοθεί, όταν ο ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης συνδέεται μ' εκείνον που επιχειρεί αυτές τις πράξεις με σύμβαση εργασίας, που έχει ως σκοπό την ενέργεια αυτών των συγκεκριμένων πράξεων. Αλλά και πέρα από την περίπτωση της σύμβασης εργασίας, τέτοια σιωπηρή άδεια για εγγραφή της εισφοράς του ηθοποιού (ακόμη και αν δεν μνημονεύεται ρητώς) προφανώς περιέχεται π.χ. σε μία σύμβαση που καταρτίζεται ανάμεσα στον τελευταίο και στον παραγωγό για το σκοπό δημιουργίας ενός οπτικοακουστικού έργου (βλ. Γ. Κουμάντο, Πνευματική ιδιοκτησία, 2002, σελ. 405), εφαρμοζόμενης και στα συγγενικά δικαιώματα αναλογικώς της διάταξης του άρθρου 15 παρ. 4 του Ν. 2121/1993 και της αρχής του σκοπού της σύμβασης που περιέχεται σε αυτήν (βλ. Μ.- Θ. Μαρίνο, Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, ΕΛΛΔνη 35. 1441 επ., 1446). Ωστόσο, η ανωτέρω διαπίστωση δεν σημαίνει, ότι γίνεται δεκτή η αναλογική εφαρμογή όλων των διατάξεων που αφορούν τα πνευματικά δημιουργήματα στα συγγενικά δικαιώματα (παρά μόνο εάν ορίζεται ρητά, βλ. άρθρο 52 Ν. 2121/1993). Και τούτο, διότι, αφενός, υπάρχουν ουσιαστικές διαφορές μεταξύ ενός έργου που αποτελεί

αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας και μίας εισφοράς που προστατεύεται ως συγγενικό δικαίωμα (για τις διαφορές αυτές, βλ. Γ. Κουμάντο, ό.π., σελ. 382 επ.), αφετέρου, οι εξουσίες που παρέχει ένα αποκλειστικό δικαίωμα στο φορέα συγγενικού δικαιώματος απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά, όπως οι εξουσίες του δημιουργού. Επομένως, οι γενικοί κανόνες που ισχύουν επί συμβάσεων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας δεν εφαρμόζονται αναλογικά στα συγγενικά δικαιώματα. Ειδικότερα, η πρόβλεψη του άρθρου 13 παρ. 5 του Ν. 2121/1993 για το ότι τρόποι εκμετάλλευσης άγνωστοι κατά το χρόνο της κατάρτισης των σχετικών δικαιιοπρασιών δεν καλύπτονται από αυτές, δεν εφαρμόζεται επί μελλοντικών εισφορών και τρόπων εκμετάλλευσης συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. Γ. Κουμάντο σελ. 319 επ., 423 - 424, Μ. - Θ. Μαρίνο, ό.π., αντιθέτως, βλ. Κ. Κυπρούλη, το συγγενικό δικαίωμα των ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών, 2000, σελ. 162 επ.). Ωστόσο, οι εν λόγω συμβάσεις ελέγχονται, ως προς το εάν έρχονται σε αντίθεση με τις διατάξεις των άρθρων 178 και 179 ΑΚ, δηλαδή, εάν περιέχουν υπέρμετρη δέσμευση της ελευθερίας του ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη και εάν αντίκεινται γενικώς στα χρηστά ήθη (για τις προϋποθέσεις των διατάξεων αυτών, βλ. ΑΠ 1356/1998 ΕλλΔνη 40. 303, ΑΠ 727/1994 ΕλλΔνη 37. 71, ΕφΑθ 3409/2007 ΔΕΕ 2008. 313, ΕφΛαρ 738/2001 ΕλλΔνη 44. 532), οπότε και, σε αυτήν την περίπτωση, εάν, διαπιστωθεί η ύπαρξη μίας άγνωστης μορφής εκμετάλλευσης, ακόμη και εάν στη σχετική σύμβαση αναφέρεται ρητά ότι η εκμετάλλευση της εισφοράς εκτείνεται σε όλες τις μορφές χρήσης, υφιστάμενες και μελλοντικές, ο σχετικός όρος θα πρέπει να κρίνεται άκυρος και ανενεργός ως προς τους αντικειμενικά άγνωστους τρόπους εκμετάλλευσης (βλ. σχετ. Σ. Σταυρίδου, Μελλοντικοί (άγνωστοι) τρόποι εκμετάλλευσης προστατευόμενων έργων ΔΕΕ 2003. 265 επ., 268). Εξάλλου, από την έννοια της (νέας) μορφής εκμετάλλευσης, η οποία εντάσσεται σε ήδη υπάρχουσα εξουσία των δικαιούχων, διακρίνεται σαφώς η (νέα) εξουσία χρήσης μίας εισφοράς, αφού, η τελευταία υφίσταται ούτως ή άλλως στο πρόσωπο των αρχικών δικαιούχων και δεν μπορεί να παραχωρηθεί η εκμετάλλευση της παρά μόνο μετά από ρητή συμφωνία. Έτσι, η ψηφιακή on-line διάδοση έργων ή εισφορών μέσω δικτύων αποτέλεσε νέα μορφή εξουσίας, λόγω της τεχνικής και οικονομικής αυτονομίας της χρήσης, που οδήγησε στην ανάγκη σύναψης διεθνών συνθηκών (από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Διανοητικής Ιδιοκτησίας για τις εκτελέσεις και τα φωνογραφήματα (WIPO) και κοινοτικών οδηγιών (βλ. το άρθρο 3 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001 για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος

του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας) και, συνακόλουθα, στην τροποποίηση του άρθρου 46 παρ. 2 του Ν. 2121/1993 από το άρθρο 81 παρ. 3 του Ν. 3057/2002, ώστε, να περιληφθεί στο περιουσιακό δικαίωμα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών η εξουσία αυτών να καθιστούν προσιτή τη συμβολή τους στο κοινό, κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση σε αυτό, όπου και όταν επιλέγει («κατ' αίτησιν - on demand», βλ. Σ. Σταυρίδου, ό.π. ΔΕΕ 2003. 268). Σύμφωνα δε με τις υπ' αριθμ. 24 και 25 αιτιολογικές σκέψεις της προαναφερθείσας οδηγίας 2001/29, η εισαγωγή της διάθεσης «κατ' αίτηση» ως νέας εξουσίας χρήσης στο περιουσιακό δικαίωμα, κατέστη αναγκαία προκειμένου να αντιμετωπιστεί η ανασφάλεια δικαίου ως προς τη φύση και το επίπεδο της προστασίας των πράξεων «κατ' αίτησιν» μετάδοσης έργων που προστατεύονται από το δικαίωμα του δημιουργού και των αντικειμένων που προστατεύονται από τα συγγενικά δικαιώματα, μέσω δικτύων, με διακοινοτικούς εναρμονισμένη προστασία, αλλά και προκειμένου να καταστεί σαφές, ότι όλοι οι αναγνωριζόμενοι από την οδηγία δικαιούχων θα πρέπει, να έχουν το εν λόγω αποκλειστικό δικαίωμα, το οποίο θα πρέπει, να θεωρηθεί, ότι καλύπτει όλες τις πράξεις διάθεσης των προστατευόμενων αντικειμένων σε κοινό, το οποίο δεν παρίσταται στον τόπο όπου διενεργείται η πράξη διάθεσης. Περαιτέρω, όπως προαναφέρθηκε, οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν την εγγραφή της ερμηνείας ή της εκτέλεσης τους σε υλικό φορέα, καθώς και την άμεση η έμμεση αναπαραγωγή των ερμηνειών ή εκτελέσεων τους που είναι ενσωματωμένες σε υλικούς φορείς με οποιοδήποτε τρόπο ή μορφή (άρθρο 46 παρ. 2 Ν. 2121/1993). Η έννοια της εγγραφής γίνεται αντιληπτή από το Δικαστήριο ως η πρώτη υλική ενσωμάτωση μίας εισφοράς σε υλικό φορέα, ο οποίος εν συνεχεία αποτελεί τη βάση για την αναπαραγωγή της σε περισσότερα αντίγραφα. Ήτοι, η πρώτη ενσωμάτωση της (ζωντανής) εισφοράς του ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη δεν εντάσσεται στην έννοια της αναπαραγωγής, αλλά αποτελεί συστατικό στοιχείο της εν λόγω εισφοράς (βλ. Γ. Κουμάντο, ό.π., σελ. 217-218). Από τη στιγμή που συντελεστεί η ανωτέρω αποτύπωση, κάθε άλλη εγγραφή, εκτός της πρώτης, αποτελεί ειδική έκφανση της έννοιας της αναπαραγωγής (βλ. και Μ. - Θ. Μαρίνο, Η έννοια της αναπαραγωγής στο σύγχρονο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας-κλασική και ψηφιακή αναπαραγωγή, ΕλλΔνη 2002. 1258 επ.), διότι, δεν έχει από μόνη της οικονομική σημασία και αποτελεί προπαρασκευαστική πράξη της εκμετάλλευσης που θα ακολουθήσει. Προς τούτο, η ανωτέρω διάκριση μεταξύ εγγραφής και αναπαραγωγής

εγκαταλείφθηκε από την οδηγία 2001/29 (άρθρο 2), η οποία αναφέρεται μόνον και απονέμει στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες την εξουσία αναπαραγωγής. Η τεχνική διαδικασία της ψηφιοποίησης (digitalisation), με την οποία καθίσταται δυνατή η επεξεργασία από ηλεκτρονικό υπολογιστή εισφοράς που είχε αρχικώς ενσωματωθεί σε αναλογικό φορέα, δεν υπάγεται αυτή καθαυτή στην έννοια της αναπαραγωγής, αφού επηρεάζει μόνο την εξωτερική εμφάνιση της εισφοράς και το είδος της ενσωμάτωσης ή δημόσιας μετάδοσης (βλ. Μ. - Θ. Μαρίνο, ό.π., σελ. 1260) και δεν πρέπει να αξιολογείται αποκομμένα, αλλά σε σχέση με κάθε συγκεκριμένη μορφή χρήσης (βλ. Σ. Σταυρίδου, ο.π., σελ. 269). Σημειωτέον, ότι, βάσει των ανωτέρω, εάν η ψηφιοποίηση καταλήγει εξαρχής στην πρώτη υλική ενσωμάτωση της εισφοράς, τότε, αυτή δεν υπάγεται στην έννοια της αναπαραγωγής (βλ. Μ. - Θ. Μαρίνο, ό.π., σελ.1261). Η ενέργεια, όμως, της αποτύπωσης της ψηφιοποιηθείσας εισφοράς σε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό φορέα, είτε, πρόκειται για αντιγραφή στο σκληρό δίσκο ενός Η/Υ [βλ. δήλωση (Agreed statement) αναφορικά με τα άρθρα 7, 11 και 16 της Συνθήκης του Παγκόσμιου Οργανισμού Διανοητικής Ιδιοκτησίας για τις εκτελέσεις και τα φωνογραφήματα που κυρώθηκε από τον Ν. 3183/2003, Δ. Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Αστικό Δίκαιο, ΧρΙΔ 2009. 12, 19, Ε. Βαγενά, Ζητήματα προστασίας και επιβολής των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας στο περιβάλλον του διαδικτύου Νοβ 2007.1058], είτε για ανάρτηση (uploading) σε ιστότοπο στο διαδίκτυο κατόπιν εγγραφής στην κεντρική μνήμη διακομιστή (server), εμπίπτει στην έννοια της αναπαραγωγής του άρθρου 46 παρ. 2 του Ν. 2121/1993, δηλαδή καλύπτεται από το απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα του δικαιούχου συγγενικού δικαιώματος σύμφωνα με την κείμενη εθνική και διεθνή νομοθεσία. Στην τελευταία ως άνω περίπτωση, εφόσον, το περιεχόμενο της ψηφιοποιηθείσας εισφοράς παραμένει διαθέσιμο ανά πάσα στιγμή για το κοινό που επισκέπτεται τον σχετικό ιστότοπο, ο ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης έχει, επιπροσθέτως, και την εξουσία να επιτρέπει ή να απαγορεύει την εν λόγω διάθεση, ως εμπίπτουσα και στην περίπτωση η' της παρ. 2 του ανωτέρω άρθρου 46 του Ν. 2121/1993. Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 50 παρ. 1 Ν. 2121/1993 «Οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους το δικαίωμα αναγνώρισης και προσβολής της πατρότητας τους πάνω στην ερμηνεία ή την εκτέλεση τους και το δικαίωμα της απαγόρευσης κάθε παραμόρφωσης της ερμηνείας ή της εκτέλεσης αυτής». Ο νομοθέτης, στη διάταξη αυτή, που φέρει ως τίτλο «Ηθικό δικαίωμα», ορίζει, ότι το δικαίωμα σεβασμού της ακεραιότητας της ερμηνείας ή της εκτέλεσης, περιλαμβάνει

μόνο τις άμεσες μεταβολές, ήτοι την ευθεία επενέργεια στην ερμηνεία ή την εκτέλεση της, μέσω της βλαπτικής τροποποίησης και περικοπής (βλ. Κ. Κυπρούλη, το συγγενικό δικαίωμα των ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών, 2000, σελ. 209 επ.), και όχι τις έμμεσες, όταν δηλαδή, μέσα από τις συνθήκες παρουσίασης, προσβάλλεται το συνολικό αισθητικό αποτέλεσμα και υποβιβάζεται η αξία της εισφοράς. Προσβολή συγγενικών δικαιωμάτων, ως προς τα ανωτέρω ηθικής φύσης δικαιώματα, δεν σημαίνει άνευ ετέρου προσβολή του δικαιώματος προσωπικότητας (βλ. Λ. Κοτσίρη, Δίκαιο Πνευματικής Ιδιοκτησίας, έκδοση 1999, σελ. 106 επ.), αφού, τα πρώτα υπάρχουν σε συνάρτηση με συγκεκριμένη ερμηνεία και διασφαλίζουν τον προσωπικό δεσμό του ερμηνευτή-εκτελεστή καλλιτέχνη με αυτά, ενώ το δεύτερο αναφέρεται στην προσβολή της προσωπικότητας του ίδιου του ερμηνευτή-εκτελεστή καλλιτέχνη. Έτσι, η άμεση ή έμμεση αναπαραγωγή, εν όλω ή εν μέρει, της ερμηνείας ενός ηθοποιού που έχει εγγραφεί σε υλικό φορέα, δεν συνεπάγεται την παράλληλη εφαρμογή των γενικών διατάξεων των άρθρων 57 και 59 ΑΚ, διότι, δεν συντρέχει εξ αυτού του λόγου προσβολή της εικόνας του ή της φωνής του, ως στοιχείων της προσωπικότητας του, δεδομένου, ότι η εικόνα του και η φωνή του είναι απαραίτητες για την αποτύπωση της ερμηνείας. Η περίπτωση αυτή συνιστά προσβολή του περιουσιακού δικαιώματος του και υπάγεται αποκλειστικά στο πραγματικό της ειδικότερης διάταξης του άρθρου 46 παρ. 2 Ν. 2121/1993. Αντιθέτως, η εμπορική εκμετάλλευση της εικόνας ηθοποιού, η οποία δεν λήφθηκε κατά την πραγματοποίηση ερμηνείας του, συνιστά προσβολή του δικαιώματος του στην προσωπικότητα (βλ. Κ. Κυπρούλη, ό.π., 2000, σελ. 201, 212, 214, 236238, Γ. Κουμάντο, ό.π., σελ. 417). Είναι, εξάλλου, δυνατό, εκτός από την προσβολή του ηθικού δικαιώματος του ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη, να υφίσταται συγχρόνως και προσβολή έτερων εκφάνσεων της προσωπικότητας, όπως της τιμής, φήμης και υπόληψης, οπότε καλείται σε παράλληλη εφαρμογή η διάταξη του άρθρου 57 ΑΚ (βλ. Μ. - Θ. Μαρίνο, Ηθικό δικαίωμα και δικαίωμα επί της προσωπικότητας, ΔΕΕ 1997. 1141, Ανθ. Παπαδοπούλου, Το δικαίωμα του δημιουργού για διατήρηση της ακεραιότητας του έργου του, 1997, σελ. 67 - 69, 268), ενώ στην περίπτωση της έμμεσης μεταβολής της ερμηνείας ή εκτέλεσης, όπου, όπως προαναφέρθηκε, δεν υφίσταται προσβολή του ηθικού δικαιώματος, το άρθρο 57 ΑΚ ευρίσκει αποκλειστική εφαρμογή (βλ. Ανθ. Παπαδοπούλου, ό.π., σελ. 67 - 69). Το ηθικό δικαίωμα, κατά τα άρθρα 12 και 50 παρ. 2 και 3 του Ν. 2121/1993, είναι αμεταβίβαστο εν ζωή, μετά δε το θάνατο του ερμηνευτή-εκτελεστή καλλιτέχνη, περιέρχεται στους κληρονόμους του, με το ίδιο περιεχόμενο που υπήρχε κατά

το χρόνο θανάτου αυτού, και οι κληρονόμοι, σε περίπτωση προσβολής του, έχουν τις ίδιες αξιώσεις κατά του τρίτου προσβάλλοντος, π.χ. έχουν δικαίωμα απαγόρευσης των πράξεων που αφορούν την παρουσίαση του έργου κατά τρόπο που προσβάλλουν την υστεροφημία του δημιουργού ή του καλλιτέχνη (βλ. Ανθ. Παπαδοπούλου, ό.π., σελ. 233 - 236).

Αντιθέτως, το δικαίωμα επί της προσωπικότητας αποσβέννυται μετά το θάνατο του δικαιούχου (βλ. Μ. - Θ. Μαρίνο, ό.π., ΔΕΕ 1997. 1144), οπότε, και, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 57 παρ. 1 εδ. β' του ΑΚ, σε περίπτωση που συντρέχει προσβολή της μνήμης του θανόντος, προβλέπεται η προστασία της προσωπικότητας των περιοριστικούς αναφερόμενων σε αυτήν προσώπων, στα οποία περιλαμβάνονται ο σύζυγος και οι κατιόντες, όταν προσβάλλονται τα συναισθήματα τους αγάπης και σεβασμού προς τον αποβιώσαντα (βλ. Γεωργιάδη-Σταθόπουλο, ΑΚ, τόμος Ι, άρθρο 57, σελ. 106-107). Έτι, περαιτέρω, ο Ν. 2121/1993 παρέχει στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης τρία δικονομικά προνόμια προκειμένου να επιτελέσουν ευκολότερα το σκοπό τους για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων: α) Οι οργανισμοί μπορούν να ενεργούν πάντα, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, είτε, η αρμοδιότητα τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της εξουσίας, είτε, σε πληρεξουσιότητα, κατά το άρθρο 54 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 (βλ. άρθρο 55 παρ. 2 εδ. β' του Ν. 2121/1993). Αυτό σημαίνει, αφενός, ότι αποκτούν ίδιο δικαίωμα διενέργειας πράξεων για λογαριασμό άλλων προσώπων, ήτοι, για αντιπροσώπευση ξένων συμφερόντων, δηλονότι, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις γεννώνται στο πρόσωπο του διαχειριστικού οργανισμού και οι δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων έχουν καταρχήν υποχρέωση να «ανέχονται» τη διαχείριση των δικαιωμάτων τους από αυτόν (βλ. Γ. Κουμάντο, ό.π., σελ. 372, Ε. Κιουπτσίδου, Προσβολή δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, άρση και παράλειψη στο μέλλον, Αρμ. 2009. 181, ΕΦΑΘ 4420/2012 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, Εφθεσ 2187/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕΦΑΘ 6520/2008 ΔΕΕ 2009. 325, ΕΦΑΘ 9040/2000 ΕΛΛΔνη 43.215), αφετέρου, ότι δεν χρειάζεται να διευκρινίζουν ποια είναι η ειδικότερη σχέση, η οποία τους συνδέει με τους δικαιούχους, β) Αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των εισφορών που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης, χωρίς την απαιτούμενη άδεια, και δεν απαιτείται η πλήρης αναφορά όλων των εισφορών των δικαιούχων που εκπροσωπούν για τα οποία ζητούν δικαστική προστασία (βλ. άρθρο 55 παρ. 3 του Ν. 2121/1993). γ) Τεκμαίρεται, ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των εισφορών ή όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν

μεταβιβασθεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα (βλ. άρθρο 55 παρ. 2 εδ. α' του ν. 2121/1993, ΕφΑΘ 5757/2010 με σημείωση Μ. Σινανίδου ΔιΜΕΕ 2011.66, ΕφΑΘ 472/2009 ΧρΙΔ 2010. 55, ΕφΠατρ 1082/2008 ΑΧΑΝΟΜ 2009.162). Επισημαίνεται, ότι για τη νομιμοποίηση προς διεξαγωγή συγκεκριμένης δίκης, καταρχήν, αρκεί ο ισχυρισμός του ενάγοντος ότι αυτός και ο εναγόμενος είναι τα υποκείμενα της επίδικης έννομης σχέσης (κατά κανόνα νομιμοποίηση) και συνεπώς η εκ μέρους του εναγομένου, στην περίπτωση αυτή, αμφισβήτηση των επικαλουμένων για την τυπική θεμελίωση του ισχυρισμού τούτου πραγματικών περιστατικών, συνιστά, όχι ένσταση έλλειψης νομιμοποίησης, αλλά άρνηση (απλή ή αιτιολογημένη) της βάσης της αγωγής (ΟΛΑΠ 18/05 ΕλλΔνη 46. 706, ΟΛΑΠ 43/1996 Νοβ 45. 448, ΑΠ 1733/10 Νοβ 59. 1001, ΑΠ 2102/07 Νοβ 56. 1214 = ΕλλΔνη 49. 492, ΑΠ 871/03 ΕλλΔνη 44. 1624, ΑΠ 159/01 Δ. 32. 986) και αν αποδειχθεί η αναλήθεια του ισχυρισμού αυτού, τότε η αγωγή θα απορριφθεί όχι για έλλειψη νομιμοποίησης, αλλά ως αβάσιμη κατ' ουσίαν, ήτοι για ανυπαρξία του επιδικού δικαιώματος (ΑΠ 1831/11 Νοβ 2012. 1224, ΕφΑΘ 4542/2006 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 151/2000 ΔΕΕ 2000. 645, ΕφΠειρ 318/1998 ΕλλΔνη 39. 920, ΕφΘεσ 32/1994 Αρμ 95. 458). Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων καθενός των μαρτύρων και της χωρίς όρκο κατάθεσης του μέλους της διοίκησης του 261ου των εναγόντων (οργανισμού) που εξετάσθηκαν ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών με την επιμέλεια κάθε διάδικης πλευράς για την απόδειξη και την ανταπόδειξη των περιστατικών που συγκροτούν την ιστορική βάση της ένδικης αγωγής και των αυτοτελών από την πρώτη εναγόμενη προβληθέντων ισχυρισμών (άρθρα 237, 256, 262 παρ. 1, 270 ΚΠολΔ), οι οποίες (καταθέσεις) περιέχονται στα ταυτάριθμα της εκκαλουμένης πρακτικά (πρωτοβάθμιας δίκης), ελευθέρως αξιολογούμενων και σταθμιζόμενων κατά το λόγο γνώσης και το βαθμό αξιοπιστίας εκάστου εξ αυτών (άρθρα 256 παρ. 1 περ. δ', 338 παρ. 1, 339, 408 παρ.1-2, 410, 415, 416, 417 παρ. 1, 420, 524 ΚΠολΔ), των μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενων από τους διαδίκους ενόρκων βεβαιώσεων και ειδικότερα, από μεν, τους ενάγοντες των υπ' αρ. .../14-1-2014 και 1.../15-1-2014 ενώπιον της συμβολαιογράφου Αθηνών ... και υπ' αρ. .../14-1-2014 ενώπιον της συμβολαιογράφου Κρωπίας Αττικής ..., που έχουν ληφθεί κατόπιν νομότυπης και εμπρόθεσμης κλήτευσης της πρώτης εναγόμενης εταιρίας (βλ. τις προσκομιζόμενες υπ' αρ. 8089-8090/7-1-2014 και 8091/9-1-2014 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών, ...), από δε, την πρώτη εναγόμενη των υπ' αρ. ... και .../14-1-2014 (ενόρκων βεβαιώσεων) στη συμβολαιογράφο Αθηνών ..., κατόπιν

νομότυπης κλήτευσης του 261ου των εναγόντων (βλ. την προσκομιζόμενη υπ' αρ. 7999/8-1-2014 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών, ...), ως προς τον οποίο και μόνο λαμβάνεται υπόψη (ΕφΑΘ 4187/06 ΕλλΔνη 49. 879), όλων, ανεξαιρέτως, των από τους διαδίκους μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενων εγγράφων, συμπεριλαμβανομένης και της προσκομιζόμενης από τους ενάγοντες από 15-5-2015 γνωμοδότησης του ... (πιστοποιημένου χρηματοοικονομικού αναλυτή) (άρθρα 106, 335, 338, 339, 341, 346, 390, 453, 529 παρ. 1, 559 αρ. 11 ΚΠολΔ), ακόμη και αν δεν πληρούν τους όρους του νόμου (άρθρα 270 παρ. 2, 524 παρ. 1 ΚΠολΔ) (ΑΠ 725/06 ΕλλΔνη 47.1012), με την τυχόν μνεία ορισμένων εξ αυτών να είναι ενδεικτική (ΑΠ 1329/09 ΕφαρμΑστΔ 2009. 982) χρήσιμων σε άμεση και έμμεση, δηλονότι, διαδικαστικών τεκμηρίων απόδειξη, επιτρεπομένης της εμμάρτυρης απόδειξης (άρθρα 336 παρ. 3, 395 ΚΠολΔ) και των όσων οι διάδικοι ομολογούν (άρθρα 352 παρ. 1, 261 εδ. β' ΚΠολΔ), αποδεικνύονται, ότι έχουν συμβεί, κατά την ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου (άρθρο 340 ΚΠολΔ), τα εξής πραγματικά περιστατικά που έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της προκειμένης πολιτικής δίκης: Οι 1η, 2η, 10ος, 11η, 13ος, 14ος, 16η, 17η, 18η, 19ος, 20η, 22η, 23η, 24ος, 31ος, 32ος, 33ος, 35ος, 36η, 37ος, 38η, 39ος, 42η, 43η, 50η, 51η, 52ος, 53η, 55ος, 56ος, 57η, 60η, 61ος, 62ος, 63η, 67ος, 68ος, 69η, 71ος, 72η, 73η, 76η, 77η, 78ος, 79ος, 80ος, 81ος, 84η, 85ος, 87η, 88ος, 89ος, 91ος, 94η, 95ος, 96ος 97η, 98η, 99η, 100η, 101ος, 102ος 103ος, 104η, 107ος, 109η, 110ος, 111ος, 112η, 113η, 115η, 116ος, 117ος, 118η, 119η, 120ος, 122η, 123ος, 124η, 125η, 127ος, 128η, 129ος, 130η, 133ος, 134ος, 135η, 136ος, 137η, 139η, 141ος, 142ος, 144ος, 145η, 146η, 147ος, 149η, 152ος, 153ος, 154η, 155ος, 156ος, 157ος, 158ος, 159η, 163ος, 165ος, 166ος, 167η, 168ος, 170η, 171η, 172η, 173ος, 175η, 176ος, 177ος, 179ος, 180ος, 181 ος, 182ος, 187ος, 191 ος, 192η, 193η, 194η, 201η, 202ος, 203η, 204ος, 205ος, 206η, 207η, 208ος, 209η, 211ος, 216η, 217η, 219η, 221ος, 222η, 223ος, 224η, 225η, 226ος, 227η, 228η, 229η, 230η, 233ος, 234ος, 235η, 236ος, 237ος, 238η, 241ος, 242η, 243ος, 248η, 249ος, 251ος, 252ος, 253ος, 255η, 257ος, 258η, 259ος και 260η των εναγόντων τυγχάνουν ηθοποιοί, οι οποίοι συμμετείχαν σε πολλές κινηματογραφικές ταινίες της χρυσής εποχής του παλιού ελληνικού κινηματογράφου, κατά την περίοδο των ετών 1964-1975, ενώ οι λοιποί ενάγοντες (πλην του τελευταίου εξ αυτών με αρ. 261 αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης) τυγχάνουν νόμιμοι κληρονόμοι των κατονομαζόμενων και αποβιωσάντων ηθοποιών, που επίσης έλαβαν μέρος στις ως άνω ταινίες. Εξ αυτών, οι ενάγουσες ..., τυγχάνουν οι ίδιες ηθοποιοί, προσθέτως δε, και

κληρονόμοι των θανόντων οικείων τους - ηθοποιών. Περαιτέρω, ο 261ος ενάγων αποτελεί τον μοναδικό αντιπροσωπευτικό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των ηθοποιών, που έχει συσταθεί νόμιμα με την υπ' αριθ. 404/1993 πράξη του Ειρηνοδίκη Χαλανδρίου, η οποία έχει καταχωρηθεί στο οικείο μητρώο συνεταιρισμών και έχει εγκριθεί η λειτουργία αυτού με την υπ' αριθ. ΥΠΠΟ/ΓΡΑΜΜΑΤ/ΑΦ15/9028/21-2-1994 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, δημοσιευθείσα στην εφημερίδα της Κυβερνήσεως [ΦΕΚ 1164/30-12-1997 (τεύχος Β)]. Για την πραγματοποίηση του συγκεκριμένου σκοπού ο ενάγων συνεταιρισμός διαχειρίζεται τα περιουσιακά δικαιώματα τα οποία του έχουν μεταβιβαστεί με τη σχετική σύμβαση ανάθεσης από τους συνενάγοντές του και μέλη του ηθοποιούς, καταρτίζει δε, συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των συγγενικών τους δικαιωμάτων, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, καθορίζει με ιδιαίτερο αμοιβολόγιο την αμοιβή των ηθοποιών, εισπράττει τις αμοιβές των μελών του και κατανέμει αυτές μεταξύ τους κατά τα αναλογούντα στον καθένα τους, προβαίνει σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των εν λόγω δικαιούχων και ζητεί την απαγόρευση των πράξεων που προσβάλλουν δικαιώματα μελών του ως προς τις εξουσίες που του έχουν ανατεθεί. Εξάλλου, άπαντες οι λοιποί ενάγοντες δικαιούχοι υπό τις προαναφερθείσες ιδιότητες τους, έχουν αναθέσει με μεταβίβαση στον 261ο ενάγοντα οργανισμό την προστασία και διαχείριση, μεταξύ άλλων, του δικαιώματος της άμεσης ή έμμεσης αναπαραγωγής της εγγραφής της ερμηνείας τους (άρθρο 46 παρ. 2 περ. β' Ν. 2121/1993), καθώς και του δικαιώματος διάθεσης στο κοινό ενσυρμάτως ή ασυρμάτως, κατά τρόπο, ώστε, οποιοσδήποτε εξ αυτών (των ηθοποιών) να έχει πρόσβαση στην εγγραφή σε υλικό φορέα της ερμηνείας του, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος (άρθρο 46 παρ. 2 περ. η' Ν. 2121/1993), οπότε ο 261ος ενάγων οργανισμός δικαιούται να ζητεί προστασία σε οποιαδήποτε περίπτωση προσβολής των εν λόγω δικαιωμάτων. Η πρώτη των εναγόμενων εταιρία περιορισμένης ευθύνης έχει αντικείμενο δραστηριότητας την διαχείριση και εμπορική εκμετάλλευση πάσης φύσης οπτικοακουστικών έργων και ιδίως των κινηματογραφικών ταινιών του Φ.Φ., ενώ η δεύτερη των εναγόμενων, επίσης, εταιρία περιορισμένης ευθύνης, αποτελεί θυγατρική εταιρία της αμερικάνικης εταιρίας με την επωνυμία «Google Inc.», δραστηριοποιείται στο χώρο της πώλησης διαφημιστικών καταχωρίσεων σε ιστοσελίδες του διαδικτύου και εμπορεύεται και προωθεί προϊόντα και υπηρεσίες σχετικές με το διαδίκτυο. Η πρώτη εναγόμενη υπήρξε η παραγωγός πολλών

παλιών ελληνικών κινηματογραφικών ταινιών, στις οποίες έλαβαν μέρος οι ενάγοντες ηθοποιοί, καθώς και οι δικαιούχοι των εναγόντων, που εγείρουν την αγωγή ως κληρονόμοι αποβιωσάντων ηθοποιών, και οι ερμηνείες των οποίων είχαν εγγραφεί σε αναλογικούς υλικούς φορείς προς το σκοπό προβολής τους στον κινηματογράφο και την τηλεόραση. Ήδη από το έτος 2008 η ίδια η πρώτη εναγόμενη, δια των νομίμων εκπροσώπων της, προς αποφυγή φθοράς των ανωτέρω υλικών φορέων, ενόψει της παλαιότητας τους, αλλά και προκειμένου να ανταποκριθεί στις ανάγκες της τεχνολογικής εξέλιξης και της εμπορικής εκμετάλλευσής τους, προέβη στην ψηφιοποίηση των ταινιών που διατηρούσε στο αρχείο της. Εν συνεχεία, προχώρησε στις δέουσες ενέργειες, προκειμένου να δημιουργήσει έναν ιστότοπο στο διαδίκτυο, από τον οποίο το κοινό, που θα τον επισκεπτόταν, θα μπορούσε να παρακολουθήσει τις ταινίες αυτές. Ειδικότερα, στις 21-5-2013 μεταξύ της τελευταίας και της εταιρίας με την επωνυμία «Google Ireland Limited», η οποία επίσης τυγχάνει θυγατρική της ανωτέρω εταιρίας με την επωνυμία «Google Ino.» και τυγχάνει διαφορετικό νομικό πρόσωπο εκείνου της δεύτερης εναγόμενης («Google Greece»), καταρτίσθηκε έγγραφη σύμβαση, το περιεχόμενο της οποίας ορίσθηκε να διέπεται από το αγγλικό δίκαιο. Δυνάμει της ανωτέρω συμφωνίας, η πρώτη εναγόμενη παραχώρησε στην παραπάνω αντισυμβαλλόμενη της, μη αποκλειστική άδεια να φιλοξενεί, να αποθηκεύει, να δρομολογεί, να μεταδίδει, να αντιγράφει, να πραγματοποιεί τεχνικές τροποποιήσεις, να διανέμει, να εκτελεί, να προβάλλει, να κοινοποιεί και να θέτει στη διάθεση του κοινού, και γενικά να προβαίνει σε κάθε απαιτούμενη χρήση, προκειμένου να φιλοξενήσει το περιεχόμενο που η πρώτη εναγόμενη επιθυμούσε να αναρτήσει στο διαδίκτυο, αλλά και το περιεχόμενο της δημιουργίας εσόδων από διαφημίσεις, σε διακομιστές που ανήκουν ή ελέγχονται από αυτήν («Google Ireland Limited»), καθώς και να προβάλλει το ανωτέρω περιεχόμενο στις υπηρεσίες google και/ή στο πρόγραμμα αναπαραγωγής με την ονομασία «You tube». Ρητά, δε, ορίστηκε το δικαίωμα της τελευταίας («Google Ireland Limited»)) να τροποποιεί το ανωτέρω περιεχόμενο μόνον σε τεχνικά ζητήματα αναγκαία για την εκπλήρωση του τεχνικού σκοπού της σύμβασης, ενώ, εκτός από τις περιπτώσεις που προβλέπονταν ή που εγκρίνονταν από την πρώτη εναγόμενη, ουδεμία άλλη επεξεργασία ή αλλαγή θα μπορούσε να πραγματοποιεί χωρίς τη συγκατάθεση της τελευταίας (όρος 1.1.4.). Ακόμη, προβλέφθηκε, ότι το περιεχόμενο του ιστότοπου θα έπρεπε να είναι σύμφωνο με την ισχύουσα νομοθεσία περί προστασίας δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας (όρος 7.2.2.) και ότι, καίτοι η «Google Ireland

Limited» δεν αναλαμβάνει, ούτε προτίθεται να ελέγχει το περιεχόμενο που θα φιλοξενείται στους διακομιστές της, σε περίπτωση που γνωστοποιείτο από την πρώτη εναγόμενη ή από τρίτον, ότι υπάρχει παραβίαση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, θα μπορούσε να αποσύρει το εν λόγω περιεχόμενο (όρος 2.2.). Τέλος, συμφωνήθηκε η «Google Ireland Limited» να παρέχει υπηρεσίες διαφήμισης με διαφημιστικά μηνύματα που θα εμφανίζονταν με το άνοιγμα εκάστης ιστοσελίδας του ιστότοπου, ήτοι εκάστης ταινίας, τα έσοδα των οποίων θα μοιράζονταν οι συμβαλλόμενοι (όροι 5 και 6). Για την υλοποίηση της ανωτέρω συμφωνίας, η πρώτη εναγόμενη συνεργάστηκε με την ενταύθα εδρεύουσα εταιρία με την επωνυμία «ΑΤΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ» και της ανέθεσε, έναντι συμφωνηθέντος ανταλλάγματος, την μετατροπή των ταινιών σύμφωνα με τις προδιαγραφές της «Google», την ανάρτηση στην πλατφόρμα «You Tu.be» καθώς και την οικονομική διαχείριση και εν γένει παρακολούθηση του λογαριασμού της πρώτης εναγόμενης, καθώς, επίσης, τη διαφημιστική προβολή του εν λόγω εγχειρήματος (βλ. το από 1-10-2013 ιδιωτικό συμφωνητικό, που έχει υπογραφεί από τις προαναφερόμενες εταιρίες). Περαιτέρω αποδεικνύεται, ότι στις αρχές του μηνός Αυγούστου 2013 δημιουργήθηκε ο ιστότοπος με τον τίτλο «F.F.channel» που φιλοξενήθηκε στη διαδικτυακή πλατφόρμα «You Tube». Μέχρι και τον Σεπτέμβριο του 2013 το ενδιαφερόμενο κοινό μπορούσε να τηλεφορτώσει και παρακολουθήσει με τη μέθοδο της ροής («streaming») ολόκληρες τις παλιές ελληνικές ταινίες παραγωγής της πρώτης εναγόμενης, οι οποίες παρατίθενται αμέσως κατωτέρω και στις οποίες συμμετείχαν οι ενάγοντες ηθοποιοί, καθώς και οι δικαιοπάροχοι των εναγόντων, που εγείρουν την αγωγή ως κληρονόμοι αποβιωσάντων ηθοποιών, ενώ από την 1-10-2013 μέχρι και τις 22-11-2013, οπότε και η λειτουργία του εν λόγω ιστότοπου διακόπηκε, το κοινό μπορούσε να παρακολουθήσει αποσπάσματα αυτών. Συγκεκριμένα, αναρτήθηκαν οι εξής ενενήντα πέντε (95) ταινίες: ΔΙΚΤΑΤΩΡ ΚΑΛΕΙ ΘΑΝΑΣΗ, ΕΝΑΣ ΞΕΝΟΙΑΣΤΟΣ ΠΑΛΛΑΒΙΑΡΗΣ, ΠΑΝΙΚΟΣ, Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ, ΝΥΧΤΑ ΓΑΜΟΥ, ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ, ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΨΕΜΜΑΤΑ, ΤΖΕΝΗ ΤΖΕΝΗ, Η ΡΕΝΑ ΕΙΝΑΙ ΟΦΣΑΪΝΤ, ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜ, ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΙΕΣ ΟΙ ΧΑΝΤΡΕΣ, Η ΒΙΛΛΑ ΤΩΝ ΟΡΓΙΩΝ, ΞΥΠΝΑ ΒΑΣΙΛΗ, ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΞΑΝΑΡΧΟΝΤΑΙ, ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΟ, ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΠΟΠΟΛΑΡΟΣ, Ο ΑΤΣΙΔΑΣ, ΟΙ ΚΥΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ, ΛΑΤΕΡΝΑ, ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΟ, ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ, Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΩΝ, ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΕΞΥΠΝΟ ΜΟΥΤΡΟ, Ο ΘΟΔΩΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΝΟ, ΞΥΠΝΑ ΒΑΣΙΛΗ, ΜΙΑ ΙΤΑΛΙΔΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΨΕΛΗ, ΤΟ ΣΩΦΕΡΑΚΙ, ΟΙ ΣΦΑΙΡΕΣ ΔΕΝ ΓΥΡΙΖΟΥΝ ΠΙΣΩ, ΟΙ ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ, ΙΛΙΓΓΟΣ, Η

ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΚΑΙ Ο ΑΛΗΤΗΣ, Η ΩΡΑΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ, ΚΟΝΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΠΟΛΥΒΟΛΑ, ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΑΙΜΑ, ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΝΑΤΑΣΑ, ΤΟ ΚΟΡΟΪΔΑΚΙ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣΑΣ, ΤΟ ΚΛΩΤΣΟΣΚΟΥΦΙ, ΟΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ, Ο ΣΚΛΗΡΟΣ ΑΝΔΡΑΣ, Ο ΜΑΓΚΑΣ ΜΕ ΤΟ ΤΡΙΚΥΚΛΟ, Ο ΚΥΡ ΓΙΩΡΓΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ, Ο ΚΛΕΑΡΧΟΣ, Η ΜΑΡΙΝΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΝΤΟΣ, ΕΛΑ ΣΤΟ ΘΕΙΟ, Ο ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ, Ο ΚΑΤΗΦΟΡΟΣ, ΜΙΑ ΖΩΗ ΤΗΝ ΕΧΟΥΜΕ, Ο ΔΗΜΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΙΚΑΛΑ, Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ Η ΧΙΠΙΣΣΑ, ΜΙΑ ΤΡΕΛΗ ΤΡΕΛΗ ΣΑΡΑΝΤΑΡΑ, Ο ΚΑΤΕΡΓΑΡΗΣ, Η ΝΥΦΗ ΤΟ ΣΚΑΣΕ, ΧΩΡΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ, ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΧΤΥΠΑ Η ΚΟΥΔΟΥΝΑ, ΕΝΑ ΤΑΝΚΣ ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΜΟΥ, Η ΝΕΡΑΙΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΛΗΚΑΡΙ, Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, Η ΛΙΖΑ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗ, ΜΑΡΙΧΟΥΑΝΑ ΣΤΟΠ, ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΚΡΥΟ, ΕΝΑΣ ΝΟΜΟΤΑΓΗΣ ΠΟΛΙΤΗΣ, ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ, ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΣΤΟ ΧΑΡΕΜΙ, ΜΑΚΡΥΚΩΣΤΑΙΟΙ ΚΑΙ ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΗΔΕΣ, Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ Ο ΛΕΥΤΕΡΑΚΗΣ, Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ, ΚΑΤΗΓΟΡΩ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΚΑΤΙ ΝΑ ΚΑΙΕΙ, Η ΚΥΡΑ ΜΑΣ Η ΜΑΜΗ, ΓΟΡΓΟΝΕΣ ΚΑΙ ΜΑΓΚΕΣ, Ο ΗΛΙΑΣ ΤΟΥ 16ου, ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΓΙΑ ΔΥΟ, Η ΔΑΣΚΑΛΑ ΜΕ ΤΑ ΞΑΝΘΑ ΜΑΛΛΙΑ, Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΗ, ΓΑΜΠΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ, ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΨΕΥΤΗΣ, Ο ΨΕΥΤΗΣ, Ο ΓΟΗΣ, ΚΑΤΙ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΑ ΠΑΛΗΚΑΡΙΑ, Η ΨΕΥΤΡΑ, ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΓΑΝΤΙΑ, ΤΟ ΑΜΑΞΑΚΙ, ΜΑΝΤΑΛΕΝΑ, ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ, ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ, ΤΟ ΞΥΛΟ ΒΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ, ΝΟΜΟΣ 4000, ΜΙΑ ΤΡΕΛΗ ΤΡΕΛΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, Ο ΜΕΘΥΣΤΑΚΑΣ, ΛΟΛΑ, Η ΧΑΡΤΟΠΑΙΧΤΡΑ, Η ΚΑΦΕΤΖΟΥ, Η ΘΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΙΚΑΓΟ, ΦΩΝΑΖΕΙ Ο ΚΛΕΦΤΗΣ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, ΟΥΤΕ ΓΑΤΑ ΟΥΤΕ ΖΗΜΙΑ. Από τα ανωτέρω αποδεικνύεται, ότι η πρώτη εναγόμενη, χωρίς προηγούμενη σχετική άδεια των εναγόντων, αντέγραψε τις ερμηνείες τους από όλες τις ανωτέρω κινηματογραφικές ταινίες, που είχε ήδη ψηφιοποιήσει σε προγενέστερο χρόνο, στον ιστότοπο που δημιούργησε στο διαδίκτυο στην ηλεκτρονική διεύθυνση <http://www.youtube.com/user/F.F.Channel>. με τη διαμεσολάβηση της «Google Ireland Limited» (και όχι της δεύτερης εναγόμενης εταιρίας), ως φορέως παροχής υπηρεσιών φιλοξενίας, η οποία, κατόπιν σχετικής συμφωνίας με την πρώτη εναγόμενη, ενήργησε για την εισαγωγή, καταχώριση, μετάδοση, αποθήκευση σε διακομιστές τόσο του περιεχομένου των εν λόγω οπτικοακουστικών έργων, όσο και των διαφημιστικών μηνυμάτων, στο διαδίκτυο και δη στην πλατφόρμα ιδιοκτησίας της «You Tube» με συγκεκριμένες τεχνικές διαδικασίες. Με τον τρόπο αυτό, η πρώτη εναγόμενη, δια των νομίμων εκπροσώπων της, προσέβαλε παρανόμως τα περιουσιακά συγγενικά δικαιώματα που περιέχονται στις ως άνω κινηματογραφικές ταινίες και δη τις επιμέρους εξουσίες, οι οποίες περιγράφονται στο άρθρο 46 παρ. 2 περ. β' και η' Ν. 2121/1993 και τις οποίες τα ενάγοντα φυσικά πρόσωπα, όπως προελέχθη, μεταβίβασαν στον 261ο ενάγοντα,

καθότι ανήρτησε, αναπαρήγαγε και παρουσίασε στο κοινό τις ερμηνείες τους, με τέτοιο τρόπο, ώστε, να γίνονται αυτές προσιτές από τόπο και σε χρόνο που επιλέγει ο κάθε επισκέπτης-χρήστης που έχει πρόσβαση στο διαδίκτυο σύμφωνα με τα όσα αναλυτικά εκτίθενται στην προειρημένη αντίστοιχη νομική σκέψη. Ουδεμία, δε, σχετική συναίνεση για τις προπαρατιθέμενες πράξεις της πρώτης εναγόμενης από τους ενάγοντες υπήρξε. Επιπροσθέτως, θεμελιώνεται προσβολή και της εξουσίας διάθεσης (των εναγόντων) κατ' αίτησιν, που συνιστά νέα εξουσία διαμορφωθείσα μετά τη δημιουργία των ηλεκτρονικών δικτύων, υφιστάμενη στο πρόσωπο των αρχικών δικαιούχων ηθοποιών (οι οποίοι, εν συνεχεία, μεταβίβασαν τη σχετική εξουσία στον ενάγοντα οργανισμό συλλογικής διαχείρισης) και όχι της παραγωγού πρώτης εναγόμενης εταιρίας. Ταυτοχρόνως, όμως, η τελευταία προσέβαλε και το ηθικό δικαίωμα των εναγόντων φυσικών προσώπων και δη ως προς την έκφανση της αξίωσης απαγόρευσης της παραμόρφωσης της ερμηνείας των ίδιων και των θανόντων οικείων τους, κατά το άρθρο 50 Ν. 2121/1993. Ο προαναφερθείς ιστότοπος της πρώτης εναγόμενης διατηρήθηκε στη διαδικτυακή πλατφόρμα της «You Tube», που εκμεταλλεύεται η αμερικάνικη εταιρία με την επωνυμία «You Tube LLC» (η οποία εξαγοράστηκε και της οποίας μοναδικός μέτοχος είναι η εταιρία «Qoogle Inc.»), νομικό πρόσωπο διαφορετικό από εκείνο της δεύτερης εναγόμενης. Στο πλαίσιο της λειτουργίας της πλατφόρμας αυτής, ακολουθείται συγκεκριμένη διαδικασία ανάρτησης και διαχείρισης του περιεχομένου από τους ενδιαφερόμενους και προβλέπεται συγκεκριμένος τρόπος (διαδικτυακής) υποβολής ειδοποίησης παραβίασης πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων και παρέχονται συγκεκριμένες οδηγίες για την απόσυρση τέτοιου προσβλητικού περιεχομένου. Όταν δε, ο 261ος ενάγων, δια της πληρεξουσίας δικηγόρου του υπέβαλε νομίμως καταγγελία παραβίασης των σκοπούμενων και ήδη επίδικων συγγενικών (περιουσιακών) δικαιωμάτων συμπληρώνοντας τη σχετική διαδικτυακή «φόρμα», ήδη από τα μέσα Οκτωβρίου 2013, και αφού εξειδικεύθηκε η προσβολή και ολοκληρώθηκε η διαδικασία, η πρόσβαση στο περιεχόμενο των καταγγελλθέντων αρχείων διακόπηκε αμέσως από την εταιρία «You Tube LLC». Εξάλλου, αποδεικνύεται, ότι η συνήθως καταβαλλόμενη αμοιβή για το είδος και τη διάρκεια της εκμετάλλευσης, που η πρώτη εναγόμενη έκανε χωρίς την απαιτούμενη (από τους ενάγοντες και ιδία τον 261ο εξ αυτών) άδεια (ανάρτηση και διάθεση κατ' αίτησιν των ερμηνειών σε ψηφιακή μορφή μέσω διαδικτύου σε ολοκληρωμένη και αποσπασματική μορφή), ανέρχεται στο ποσό των 200 ευρώ ανά ταινία. Για τον καθορισμό του ύψους αυτής λήφθηκαν υπόψη το αμοιβολόγιο

που έχει εν γένει καθορίσει ο 261ος ενάγων, καθώς και συναφείς συμβάσεις που έχει ο ίδιος καταρτίσει με άλλες εταιρίες. Λαμβάνονται, ακόμη, υπόψη, η οικονομική αξία των προσβληθέντων άυλων αγαθών και το περιθώριο του συνήθους κέρδους από την εκμετάλλευσή τους, καθώς και η ένταση της προσβολής, δεδομένου, ότι οι εν λόγω κατ' αίτησιν μεταδόσεις χαρακτηρίζονται από το γεγονός, ότι το κοινό δύναται να έχει πρόσβαση σε αυτές από τόπο και χρόνο που επιλέγει ατομικώς, πλην όμως, αφορά περιορισμένη μερίδα του κοινού που είναι εξοικειωμένο με τη χρήση του διαδικτύου. Ο δε ισχυρισμός της πρώτης εναγόμενης, ότι η εν λόγω αμοιβή έπρεπε να καθορισθεί βάσει ποσοστού επί των εσόδων κρίνεται απορριπτέος, δεδομένου, ότι στα συγγενικά δικαιώματα δεν εφαρμόζεται αναλόγως ο κανόνας περί υποχρεωτικής ποσοστιαίας αμοιβής, όπως για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, όπως ανωτέρω στην αντίστοιχη νομική σκέψη έχει συναφώς αναλυθεί και εξηγηθεί. Το γεγονός ότι ο ίδιος ο 261ος ενάγων, στην από 21-5-2013 σύμβαση που κατήρτισε με την εταιρία «ODEON A.E.» για την προβολή μέσω του διαδικτυακού χώρου της τελευταίας (διάθεση μέσω της υπηρεσίας «video on demand») παλιών κινηματογραφικών ταινιών (οπτικοακουστικών έργων που περιέχουν ερμηνείες των μελών του), κατ' αίτησιν του κοινού, συμφώνησε αμοιβή σε ποσοστό 12% επί των εσόδων, δεν αναιρεί τον ανωτέρω τρόπο υπολογισμού, διότι, διαφοροποιείται ο τρόπος διάθεσης στο κοινό και η πηγή των εσόδων. Ειδικότερα, στην τελευταία περίπτωση, τα έσοδα προέρχονται αποκλειστικά από την χρήση των ταινιών, αφού οι ενδιαφερόμενοι θεατές προκαταβάλλουν το σχετικό τίμημα για να τις παρακολουθήσουν (pay per view), ενώ, στην επίδικη περίπτωση τα έσοδα προκύπτουν από τις διαφημίσεις επ' αφορμή της προβολής των ταινιών και προσδιορίζονται από τον πάροχο υπηρεσιών φιλοξενίας, με συνέπεια να καθίσταται δυσχερής ο καθορισμός ποσοστιαίας αμοιβής από την εκμετάλλευσή των συγγενικών δικαιωμάτων. Άλλωστε, κατ' αποκοπήν αμοιβή έχει καθορισθεί για πολλά συγγενικά δικαιώματα (π.χ. για την παρουσίαση στο κοινό μέσω τηλεοράσεων σε δωμάτια ξενοδοχείων κ.λ.π.) βάσει του δημοσιευθέντος αμοιβολογίου του 261ου ενάγοντος. Επομένως, λόγω της παράνομης και υπαίτιας προσβολής των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων από την πρώτη εναγόμενη, χωρίς την προηγούμενη έγγραφη άδεια του 261ου ενάγοντος και εν γνώσει της έλλειψης της άδειας αυτής, χωρίς να έχει καταβληθεί η ως άνω οφειλόμενη αμοιβή στον τελευταίο, η πρώτη εναγόμενη πρέπει να καταβάλει σε αυτόν, ως αποζημίωση, το ποσό των (200 ευρώ X 95 ταινίες=) 19.000 ευρώ, παρελκούς της έρευνας της επικουρικής βάσης της ένδικης

αγωγής, που θεμελιώνεται στον αδικαιολόγητο πλουτισμό της πρώτης εναγόμενης από την εκμετάλλευση των ιδίων ταινιών. Κρίνεται, δε, συναφώς απορριπτέος ως ουσία αβάσιμος ο αυτοτελής ισχυρισμός της πρώτης εναγόμενης περί καταχρηστικής άσκησης του ως άνω δικαιώματος των εναγόντων, που αποτελεί νόμιμη ένσταση διακωλυτική της ικανοποίησης της αντίστοιχης επίδικης αξίωσης, ερειδόμενη στη διάταξη του άρθρου 281 του ΑΚ, επειδή συνιστά ματαίωση του δικαιώματος αυτής της ίδιας ως παραγωγού προς εκμετάλλευση των επίμαχων παλιών κινηματογραφικών ταινιών και προς όφελος των ιδίων των εναγόντων ηθοποιών και ότι η ίδια προέβη σε υπέρογκες δαπάνες για την ψηφιοποίηση των υπόψη κινηματογραφικών ταινιών, δυσανάλογες με τα ελάχιστα έσοδα που της απέφερε η εν λόγω χρήση μέσω διαδικτύου (συνολικού ύψους περίπου 4.000 ευρώ), ώστε, η τυχόν δικαστική αποδοχή της να επιφέρει την καταστροφή της. Και τούτο, διότι, δεν αποδεικνύεται, ότι η πρώτη εναγόμενη δεν άντλησε οικονομικά οφέλη από την ανωτέρω ψηφιοποίηση, ενώ δεν μπορεί, να θεμελιωθεί καταχρηστική συμπεριφορά εκ του λόγου ότι οι ενάγοντες προέβησαν στη δικαστική άσκηση των νομίμων δικαιωμάτων τους (ΑΠ 1318/07 Νοβ 56.171, ΑΠ 1662/08 Νοβ 55. 438). Προς δε, το γεγονός ότι η πρώτη εναγόμενη προέβη στην πραγματοποίηση της εν λόγω τεχνικής διαδικασίας με δικές της δαπάνες ή ότι τα έσοδα από την παρουσίαση στο κοινό μέσω του διαδικτυακού της χώρου δεν ήταν τα αναμενόμενα, δεν συνεπάγεται ότι καθίσταται δυνατή από την ίδια η προσβολή των επίδικων συγγενικών δικαιωμάτων. Περαιτέρω, αποδεικνύεται, ότι από την ως άνω αδικοπρακτική συμπεριφορά της πρώτης εναγόμενης, δια των νομίμων εκπροσώπων της, προσβλήθηκε η επαγγελματική υπόληψη, η αξιοπιστία και το κύρος του 261ου ενάγοντος στις συναλλαγές, ως οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, ιδίως έναντι των δικαιούχων που εκπροσωπεί, λαμβανομένου, προσέτι, υπόψη, ότι ο συγκεκριμένος ενάγων αναλώθηκε σε μία χρονοβόρα διαδικασία προκειμένου να γνωστοποιήσει στο φορέα παροχής υπηρεσιών φιλοξενίας («Google Ireland Limited* και «You Tube LLC») την καταγγελία περί παραβίασης των συγγενικών δικαιωμάτων (από την πρώτη εναγόμενη εταιρία) και να πετύχει τη διακοπή λειτουργίας του ιστότοπου με τον τίτλο «F.F.channel». Ως εκ τούτου (ο 261ος των εναγόντων), υπέστη ηθική βλάβη για την αποκατάσταση της οποίας, πρέπει, να του επιδικαστεί ως χρηματική ικανοποίηση το ποσό των 4.000 ευρώ, στο οποίο δεν περιλαμβάνεται το ποσό των 44 ευρώ, το οποίο (ο ενάγων οργανισμός) επιφυλάχθηκε να ζητήσει ως χρηματική ικανοποίηση από το ποινικό δικαστήριο, και το οποίο το Δικαστήριο κρίνει εύλογο και

δίκαιο, σταθμίζοντας το είδος και το μέγεθος της προσβολής, το βαθμό πταίσματος των υπαίτιων φυσικών προσώπων εκπροσώπων της πρώτης εναγόμενης και την οικονομική κατάσταση των εν λόγω διαδίκων μερών. Το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών, το οποίο με την εκκαλούμενη απόφαση του και με βάση σκέψεις και αιτιολογίες, που συμπληρώνονται με τις προαναφερόμενες (ΚΠολΔ 534), έκρινε και αποφάνθηκε την αποδοχή της ένδικης αγωγής ως εν μέρει κατ' ουσίαν βάσιμης, όσον αφορά την πρώτη των εναγόμενων εταιρία, την οποία και υποχρέωσε, κατόπιν απορρίψεως ως ουσιαστικά αβάσιμης της εκ μέρους της προβληθείσας κατ' άρθρο 281 ΑΚ ένστασης περί καταχρηστικής άσκησης των επίδικων δικαιωμάτων των εναγόντων, στην καταβολή στον 261ο των εναγόντων των προεκτιθέμενων ποσών, για τις αντίστοιχες δικαιοπραγωγικές αιτίες, ανερχόμενων συνολικά σε 23.000 (19.000 + 4.000) ευρώ, ορθώς το νόμο ερμήνευσε και εφάρμοσε, καθώς, επίσης, ορθώς τις συγκομισθείσες από κάθε διάδικη πλευρά αποδείξεις, αξιολόγησε και εκτίμησε. Επομένως, πρέπει, να απορριφθούν τα όσα περί του αντιθέτου ισχυρίζονται, αφενός, οι ενάγοντες με τους πρώτο και τρίτο λόγους της από 17-10-2014 έφεσης τους, αφετέρου, η πρώτη εναγόμενη με τους πρώτο, δεύτερο, τέταρτο, πέμπτο, έκτο και όγδοο λόγους της συνεκδικαζόμενης από 10-10-2014 έφεσης της. Περαιτέρω, όπως ανωτέρω στην αμέσως προηγούμενη σκέψη της παρούσας έχει εκτεθεί, οι ενάγοντες με την ένδικη αγωγή κατά τρόπο σαφή και ρητό παραιτήθηκαν του διπλασιασμού της προβλεπόμενης στο άρθρο 65 παρ. 2 Ν. 2121/1993 συνήθους αμοιβής τους για την προαναφερόμενη δικαιογόνο αιτία (βλ. 195η και 196η σελίδες της αγωγής). Δυνάμει, δε, της εν λόγω μονομερούς, μη ληψιδεούς δικαιοπρακτικής δήλωσης βούλησης των εναγόντων, ως φορέων του ανωτέρω ουσιαστικού δικαιώματος, η οποία δεν αποκρούσθηκε από την πρώτη εναγόμενη, επήλθε υπό τους όρους των άρθρων 361 και 454 ΑΚ σε συνδυασμό με τα άρθρα 185,187 και 192 ιδίου Κώδικα, άφεση του αντίστοιχου χρέους της πρώτης εναγόμενης και οριστική απώλεια του προειρημένου απαλλοτριωτικού δικαιώματος των εναγόντων (βλ. συναφώς, ΟΛΑΠ 38/1996 ΕλλΔνη 38. 41, ΟΛΑΠ 44/1996 Νοβ 45. 451). Ως εκ τούτου, το με το δεύτερο λόγο της από 17-10-2014 έφεσης προβαλλόμενο από τους ενάγοντες παράπονο κατά της πρωτοβάθμιας απόφασης για εσφαλμένη του νόμου εφαρμογή, καθότι το εκδόσαν αυτή Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών παρέλειψε, όπως, όφειλε, το διπλασιασμό της σε 19.000 ευρώ (95 κινηματογραφικές ταινίες Χ 200 ευρώ) καθορισθείσας με βάση τα προπαρατιθέμενα κριτήρια συνήθους και δίκαιης αμοιβής τους, τυγχάνει ουσία αβάσιμος και απορριπτός.

Έτι, περαιτέρω και όπως προκύπτει από την επισκόπηση του από 5-11-2013 αγωγικού δικογράφου, αυτό, όσον αφορά το ορισμένο και παραδεκτό των κατά τα ανωτέρω γενομένων κατά ένα μέρος δεκτών, αποζημιωτικών απαιτήσεων των εναγόντων, περιλαμβάνει κατ' άρθρα 106, 110 παρ. 2 και 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, όλα τα αναγκαία στοιχεία του πραγματικού των αναφερόμενων στην ανωτέρω μείζονα πρόταση της παρούσας, νομικών διατάξεων (άρθρα 46 παρ. 2, 65 παρ. 2-3 Ν. 2121/1993 και 63, 67, 71, 297, 299, 914, 932 ΑΚ). Συγκεκριμένα, αναφέρονται οι ιδιότητες εκάστου των εναγόντων, καθώς επίσης, ότι ο 261ος ενάγων είναι ο αντιπροσωπευτικός οργανισμός διαχείρισης της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων (ηθοποιών), γίνεται δε, πλήρης αναφορά των μελών του και των προστατευόμενων ερμηνειών, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από την πρώτη εναγόμενη. Περαιτέρω, παρ' ότι, δεν απαιτείται να εξειδικεύεται η επιμέρους σχέση του ενάγοντος οργανισμού συλλογικής διαχείρισης με τα συνενάγοντα μέλη του, κατά τα οριζόμενα στην προηγούμενη αντίστοιχη νομική σκέψη, με το αγωγικό δικόγραφο εξειδικεύεται ότι οι αναφερόμενοι υπ' αριθμ. 2 - 260 δικαιούχοι και ενάγοντες, είτε λόγω της ιδιότητάς τους ως ηθοποιών, είτε, ως κληρονόμων ηθοποιών, έχουν μεταβιβάσει στον 261ο οργανισμό και επίσης ενάγοντα, συγκεκριμένες εξουσίες του περιουσιακού συγγενικού τους δικαιώματος βάσει του άρθρου 46 παρ. 2 του Ν. 2121/1993, τις οποίες κατά τους ισχυρισμούς τους, προσβάλλει παρανόμως η πρώτη εναγόμενη εταιρία. Συνεπώς, από όλο το περιεχόμενο του αγωγικού δικογράφου ουδεμία αμφιβολία καταλείπεται ποιες εξουσίες εκ των συγγενικών δικαιωμάτων ανήκουν στα ενάγοντα με αρ. 1 έως και 260 φυσικά πρόσωπα και ποιες εξουσίες νομιμοποιείται να ασκήσει ο 261ος ενάγων ως οργανισμός συλλογικής διαχείρισης τους, σύμφωνα με τις προεκτιθέμενες αντίστοιχες νομικές σκέψεις. Αναφορικά δε, με την παράθεση στην αγωγή του τρόπου υπολογισμού των ποσών που ζητούνται κατά την κύρια αγωγική βάση ως αποζημίωση (κατά το άρθρο 65 παρ. 2 Ν. 2121/1993) και κατά την επικουρική ως αδικαιολόγητος πλουτισμός (άρθρα 904 επ. ΑΚ) από τη μη καταβολή της συνήθους αμοιβής που θα όφειλε η πρώτη εναγόμενη εταιρία για την παραχώρηση άδειας εκμετάλλευσης των επίδικων συγγενικών δικαιωμάτων (κατά το άρθρο 65 παρ. 3 Ν. 2121/1993), αρκεί για το ορισμένο του συγκεκριμένου αγωγικού αιτήματος, ο προσδιορισμός του ποσού που συνιστά την ειθισμένη αμοιβή για το ίδιο είδος χρήσης (ανάρτηση στο διαδίκτυο και διάθεση στο κοινό κατ' αίτηση), εναπόκειται, δε, στο Δικαστήριο, να καθορίσει, με βάση, τα αποδεικτικά στοιχεία, το πράγματι οφειλόμενο

χρηματικό ποσό (βλ. Γ. Πάνου, Η επιδίκαση ποσού ανάλογου προς το τίμημα άδειας εκμετάλλευσης ως αποζημίωση για την προσβολή άυλου αγαθού, ΔΕΕ 1999. 1109. 1113). Περαιτέρω και σε σχέση με την εξειδίκευση της αδικοπρακτικής συμπεριφοράς της πρώτης εναγόμενης, καθώς, επίσης, τον καθορισμό, κατά τα απαραίτητα στοιχεία ταυτότητας των υπαίτιων φυσικών προσώπων, που δημιουργούν υποχρέωση αποζημίωσης ή χρηματικής ικανοποίησης για το νομικό της πρόσωπο, από τον συνδυασμό των άρθρων 63, 67 και 71 του ΑΚ προκύπτει, ότι οι νόμιμες υποχρεώσεις των νομικών προσώπων για πράξη ή παράλειψη ουσιαστικώς αφορούν τα διοικούντα και εκπροσωπούντα αυτά όργανα, ήτοι, τα φυσικά πρόσωπα δια των οποίων διεξάγονται οι υποθέσεις τους και εκφράζεται η βούληση τους και ότι, σε περίπτωση ευθύνης του νομικού προσώπου, δεν απαιτείται εξειδίκευση των επιμέρους αρμοδιοτήτων και της προσωπικής στάσης εκάστου μέλους της διοίκησης του νομικού προσώπου για την καταρχήν θεμελίωση της δικής του ευθύνης εκ του αδικήματος (ΑΠ 28/11 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 641/11 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1661/11 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1841/11 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 495/10 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕΦΑΘ 3651/13 Νοβ 2014. 902). Τέλος, όσον αφορά το δικαίωμα εύλογης χρηματικής ικανοποίησης, το οποίο προσήκει και σε νομικά πρόσωπα όταν προσβάλλονται στην πίστη, στη φήμη, στην επαγγελματική υπόληψη και δραστηριότητας του στο μέλλον (ΑΠ 613/09 ΕλλΔνη 50. 1343, ΑΠ 895/08 ΔΕΕ 2008. 274, ΑΠ 1251/06 ΕλλΔνη 47. 1529, ΕΦΑΘ 10169/02 ΕλλΔνη 45. 1061, ΕΦΑΘ 1191/01 ΕλλΔνη 43. 1066) για την επιδίκαση της ως άνω αποζημίωσης προς ανόρθωση της ηθικής βλάβης του προσβληθέντος, αρκεί, να ζητείται ορισμένο ποσό, χωρίς να είναι απαραίτητος για το παραδεκτό του εν λόγω αιτήματος η έκθεση με το αγωγικό δικόγραφο των προσδιοριστικών για το ύψος της στοιχείων, δυνάμενα να προκύψουν από τις αποδείξεις (ΑΠ 16/15 Νοβ 2015. 711, ΑΠ 914/11 Νοβ 60. 124, ΑΠ 1220/10 Νοβ 59. 378, ΑΠ 654/09 Νοβ 58.133, ΑΠ 44/09 Ελλνη 50. 520, ΑΠ 242/08 Νοβ 57. 595). Επομένως, οι περί του αντιθέτου σχετικές αιτιάσεις της πρώτης εναγόμενης και εκκαλούσας όπως αυτές προβάλλονται με την από 10-10-2014 έφεση της και συγκεκριμένα με τον έβδομο λόγο της, κατά τα επί μέρους υπό στοιχ. [α'] έως και [στ'] σκέλη του, πρέπει, να απορριφθούν ως αβάσιμες στην ουσία τους. Μη υπάρχοντος άλλου λόγου αμφοτέρων των υπό κρίση εφέσεων προς έρευνα, πρέπει, να απορριφθούν αυτές στο σύνολο τους. Τα δικαστικά έξοδα, τόσον της εφεσίβλητης με την από 17-10-2014 έφεση εταιρίας περιορισμένης ευθύνης όσον και των (παραστάτων με τον ίδιο δικηγόρο και καταθεσάντων κοινές έγγραφες προτάσεις στο δεύτερο βαθμό) 1ου έως και 261ου των εφεσίβλητων με την από

10-10-2014 έφεση, που νικούν στον παρόντα της δίκης (δεύτερο) βαθμό, πρέπει, να επιβληθούν σε βάρος, αντιστοίχως, των εκκαλούντων και εκκαλούσας εταιρίας που ηττώνται (άρθρα 106,107,183 ΚΠολΔ), εκκαθαριζόμενα κατά πιθανολόγηση και χωρίς κατάλογο (άρθρα 180 παρ. 3,189 παρ. 1,191 παρ. 2 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με άρθρα 57, 58 παρ. 3, 63 παρ. 1, 68 παρ. 1, 69 παρ. 1 εδ. α', 84 παρ. 1 εδ. α'- β', 166 Ν. 4194/27-9-2013 «περί Κωδδικ» και συνημμένο αυτού Παράρτημα ΙΙΙ Β', όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 7 παρ. 14 Ν. 4205/611-2013 και το Ν. 4285/10-9-2014) στο εκτιθέμενο στο διατακτικό ποσό. Τέλος, πρέπει, να διαταχθεί η εισαγωγή στο δημόσιο ταμείο του νομίμου παραβόλου, το οποίο οι εκκαλούντες και η εκκαλούσα εταιρία κατέβαλαν κατά την άσκηση των από 17-10-2014 και 10-10-2014, αντίστοιχων εφέσεων τους, δεδομένου, ότι κατά τα προκριθέντα αυτές απορρίφθηκαν (άρθρο 495 παρ. 4 εδ. α'), οι αριθμοί των οποίων (παραβόλων) αναφέρονται ανωτέρω στην πρώτη σκέψη της παρούσας και αναγράφονται στη συνταχθείσα για καθεμία έφεση από τον Γραμματέα του Πρωτοδικείου Αθηνών προαναφερόμενη έκθεση κατάθεσης της.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει αντιμωλία των διαδίκων την από 17-10-2014 έφεση με την από 10-10-2014 έφεση.

Δέχεται τυπικά και απορρίπτει κατ' ουσίαν την από 17-10-2014 έφεση.

Καταδικάζει τους εκκαλούντες στα δικαστικά έξοδα της εφεσίβλητης εταιρίας για τον παρόντα της δίκης βαθμό, τα οποία ορίζει στο ποσό των είκοσι τεσσάρων χιλιάδων εκατόν πενήντα ευρώ (24.150).

Διατάσσει την εισαγωγή στο δημόσιο ταμείο του νομίμου παραβόλου, που οι εκκαλούντες κατέβαλαν κατά την άσκηση της ως άνω έφεσης τους.

Δέχεται τυπικά και απορρίπτει κατ' ουσίαν την από 10-10-2014 έφεση όσον αφορά τους 1ο έως και 261ο των εφεσίβλητων.

Καταδικάζει την εκκαλούσα εταιρία στα δικαστικά έξοδα των 1ου έως και 261ου των εφεσίβλητων για τον παρόντα βαθμό της δίκης, τα οποία ορίζει στο ποσό των είκοσι τεσσάρων χιλιάδων εκατόν πενήντα ευρώ (24.150).

Απορρίπτει τυπικά την από 10-10-2014 έφεση όσον αφορά την 262η των εφεσίβλητων εταιρία.

Συμφηφίζει μεταξύ της εκκαλούσας και της 262ης των εφεσίβλητων τα εκατέρωθεν δικαστικά έξοδα του δευτέρου της δίκης βαθμού. Και

Διατάσσει την εισαγωγή στο δημόσιο ταμείο του νομίμου παραβόλου που η εκκαλούσα εταιρία κατέβαλε κατά την άσκηση της ως άνω έφεσης της.